

אמר עזמות...

הריני מודה ומתודה לפניכם
 רבותי, כי חששתי מאוד לשלוח הפעם את מאמרי זה אל "הירדן" מיראה מדבר פן חס ושלום יחשבוני לריבליזוני, ומחמת שאני גר בתלפיות סמוך לרחוב "ביתר", יפול עלי החשד, שאני קרוב לבית-רים ויאספוני גם אני ל"חד-גדיא" בענין שקרה אז בשבת בת"א...

— עו, עונה השני.
 — ועושה: "מי-אאו" ?
 — חתול, עונה השני.
 — ושאינו עושה כלום ?
 — שני גנרלים גדולים בא"י...
 השיב השני והביט סביבו מפחד במקצת.
 * * *

בכלל רואה אני מתוך ה"כוונים" של המשטרה שלהם והרמזים של השמאל שלנו — מהדורה חדשה מענין סטבסקי-ארלזורוב; ואילו דמסתפינא הייתי אומר, שאילו היו הבית-רים קיימים בימי צליבתו של הנוצרי, היו אנשי השמאל של אבותינו מורים באצבע גם אז על הבית-רים... אף כי מוכח מן התורה הקדושה שאפילו אברהם אבינו עה"ש היה רביו-יוני שהרי ישן, כידוע, בין הבתרים...

בשבוע זה נפגשתי ברחוב יפו עם אחד ממכרי מבין הערבים, ירד ומיק שלא זכיתי לראותו בעיני בכל משך הש-ביתה. אחרי ה"ברוך הכא" הגדול וה"סלאם עליך" הרחב וכל חקירה וההש-תחויה המזרחית הידועה, נכנסנו בשיחה על רגל אחת ע"א ה"בוליטיקה" ונתגלגלה השיחה על הנמל בתל אביב.
 וסיסר לי ידידי מעשה שהיה בימי ממשלת התורכים לפני המלחמה.
 פלח אחד מכפר הסמוך לירושלים חטא ונידון ע"י בית המשפט ל-25 מלקות כשהופיע ה"בוליס" (השוטר) עם שוטו ראה, שזהו מכרו מן הכפר, שמח מאוד הפלח ואמר לשוטר: "ישו ?" האתה תכה אותי פאלוצ ? (מלקות).
 — ומה עלי לעשות ? — שאל השוטר.

ומפי עוללים וזונקים יסרת — עו.
 והא ראייה: בשבוע זה עברתי בזכרון-משה וראיתי שני ילדים שהם משחקים כ"חידות".
 שואל האחד את חברו :
 — מה זה הולך על ארבע ועושה "מע-ע-ע" ?

— אתה תרים את שוטר בכוח ותוריד אותו עלי ברפיון, ואני ארים קול זעקה "מרוב כאב", ואתה תקבל את ה"בקשיש" שלך.
 — "טאיבו" (טוב), ענה השוטר.
 הפלח שכב על הארץ כנהוג, וה-שוטר הניף את שוטו במרום וברעש גדול הורידו ברפיון, והפלח צעק בקול, כאילו הרגוהו נפש. וכן נמשך הדבר: אחת-שתים, שלוש, עשר, עשרים, עשרים וארבע, וכפעם האחרונה, בהגיע המספר "עשרים וחמש", הוריד השוטר את שוטו בכל כוחו והרביץ בו כראוי.
 צעק המוכה ואמר: — "מה זאת? הן הוסכם בינינו, שלא תכני בשוטר ?"
 — זאת עשיתי, ענה השוטר, למען תראה איזה "עסק טוב" עשית...
 הנמל היהודי בתל-אביב — סיים ידידי הערבי בלשונו את דבריו — זוהי ה"פלקה" האחרונה שקבלנו וה"עסק" הטוב" שעשינו בשביתה שלנו...
 * * *

ואילו הייתי תושב בתל אביב הייתי מציע לראש העירייה החדש (לא-חר שיבחר ואם בכלל יבחר בשנה זו) לכבוע פרסום ל"איגוד להשלטת העב-רות", כלומר: לשלטים העבריים בעיר ה"למולדת הראשונה בארץ ישראל, את הפרס הראשון הייתי קובע להב-

רי "המסעדה הגדולה" שפתחו אחכ"בת"א לא במקום אחד, כי אם בכל רחוק-בית העיר, והשלטים שלהם הרי יוכיחו — ד"ר לוקשן, גברת פרפל, האחות קאטשקה, מלון גאנדן, ר' פוגל, קולב, ביק, פוקס, פיש, קיש, פיש, טיש...
 וגם כל מיני תורגימא: לקכמן, שטרודל, הוניג, בייגל — בקיצור, "קונדיטוריי" שלמה, המעלה את הריר על השפתים...

עובר אני כנחלת-בנימין ולנגד עיני מזהירם כוזהר הרקיע השמיות הליל-תיים: ד"ר שפיץ, ד"ר בליץ, ד"ר שמיץ ובר' הרצל זאלנבי אני קורא: פינציק, מונציק, קוסניצקי, קולפינסקי, קוצקו-ביצקי, ריצקי, פיצקי, וכיוצא בזה. וזוכר אני את רחובות בלבקי, זיקא, סמוטשני, גנשה ואפילו מרשל קובסקה שזכיתי לכ-אות אשתקד בוארשה...
 ולמען האמת, עלי להודות, כי ראיתי בת"א שלטים עבריים טהורים, אלא שלא "כשמו כן הוא".
 דרך משל:

— "גפן" — בחנות זו תמצא לא-יין ולא קוניאק, לא גפן ולא פרי-הגפן, אלא דוקה — נ ע ל י ב...
 ואם תפנס ל"גפרית", אל תירא ואל תחת: לא אש וגפרית ולא תמרזת עשן, אלא כו ב ע י ס, רכים וטובים

לראשך...
 וזופר אני יהודי אתך ר. ח. מ. ג. ?
 שמו, שמכר, נחשונא מה ? — כלי-נשק, בהורמנא דמלכותא, והלא ידעתם רבותי ? כשחאשה נקראה בשם "שיינדל" (יפה) הריהי דוקה מכווערה, ואם שמה "גוטה" (טובה), הריהי מרשעת מאין כמוה, ואם שמה "ליבה"...

ותיתי להם לאחינו הספרדים שהעלו מקברם את שמות הגדולים ושמו אותם על שלטיהם:
 — אברבנל — זה לא "דון אבר-בנל" כי אם אברבנל הסנדלר, ועושה הנעלים ברחוב פלוגי בת"א.
 — "משה קורדובה" — אין זה חלילה המקובל הגדול, וגם לא מיוצאי חלציו, אלא סוחר פשוט וישר וקטן בר-חובות העיר העברית שלנו...
 וישנם ביניהם, כנראה גם "מדק" דקים" גדולים, הנקראים בשם "שורק" "חטף-פתח", רק לא: שוא...

ואחרון חביב:
 ברחוב הרצל שבת"א אני קורא שלט נאה בשם: "י. קיץ" ולא רחוק ממנו: "מ. בראשית".
 וברחוב הרצל המורחב, יבוא מסתמא אחריו "קיץ" גם "סתיו" וגם "חורף", ואחכ, כ"ב ראשית" יבוא "א"ה" גם "נ"צ"ב"ם" ו"ל"ד"...